

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Arménie, naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, se sídlem Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House - Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 7, adresa pro doručování Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016, č. j. OAM-66/LE-DR01-LE05-2016, E. č. „X“**,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016, č. j. OAM-66/LE-DR01-LE05-2016, E. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje a doplňkovou ochranu nelze pro existenci důvodů podle ust. § 15a zákona o azylu udělit.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a dále čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen

„kvalifikační směrnice“). Žalobce se domnívá, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobce dále namítal, že žalovaný nepostupoval eurokonformním způsobem, neboť nezohlednil čl. 4 kvalifikační směrnice. Žalobce dále uvedl, že v průběhu správního řízení uváděl skutečnosti, ze kterých bylo možno dovodit jeho nárok na přiznání mezinárodní ochrany podle ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu, neboť v jeho zemi původu probíhá válečný konflikt a měl by tak povinnost sloužit v armádě, což je podle něho neslučitelné se základními lidskými právy a svobodami. Žalobce dále připomněl, že na území České republiky žijí jeho rodiče, kteří jsou zcela závislí na jeho péči. Žalobce dále uvedl, že neúspěšní žadatelé o azyl jsou v jeho zemi pronásledováni a šikanováni, žalovaný tyto skutečnosti nezohlednil a zatížil podle žalobce rozhodnutí vadou, pro kterou by mělo být rozhodnutí vyhodnoceno jako nezákonné a nepřezkoumatelné, a navrhnul, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobce, neboť vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a žalobou napadené rozhodnutí náležitě odůvodnil. Žalovaný uvedl, že žalobce v žalobě neuvedl konkrétní porušení, kterého se měl podle něho dopustit. Žalovaný se zabýval všemi žalobcem sdělenými důvody, zhodnotil je z pohledu naplnění jednotlivých forem mezinárodní ochrany z azylových důvodů, avšak neopominul ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu o doplňkové ochraně osoby, která spáchala závažný zločin a vylučující tuto osobu z možnosti získat doplňkovou ochranu. Žalovaný připomněl čl. 17 kvalifikační směrnice. Žalovaný připomněl, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Nymburku ze dne 30. 4. 2012, sp. zn. 3 T 3/2012, uznán vinným ze spáchání zločinu ublížení na zdraví podle ust. § 146 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), a byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 2 roky s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let. Z rejstříku trestů fyzických osob žalovaný dále zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 3. 6. 2016, sp. zn. 104T 17/2016 odsouzen k trestu vyhoštění v délce 3 let pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Žalovaný vyhodnotil, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován z azylově relevantních důvodů. Dále uvedl, že podle judikatorní praxe nelze považovat povolání do armády Arménie za hrozící vážnou újmu, neboť branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem i podle Ženevské konvence z roku 1951. K udělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádný důvod zvláštního zřetel hodný podle ust. § 14 zákona o azylu a dále připomněl, že v právní věci žalobce jako žadatele o azyl nelze vzít v úvahu existenci rodinných vazeb k členům rodiny nacházejícím se bez povolení na území České republiky, tím méně k ukrajinské přítelkyni žalobce s dvěma dětmi nacházejících se na území Ukrajiny. Žalovaný dále uvedl, že napadené rozhodnutí není projevem jeho libovůle a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 2 Azs 12/2003. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené jim za tímto účelem soudem neuvedli, že na projednání věci trvají.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 6. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedl, že žádá o azyl v České republice, neboť nemůže odjet do Arménie, nemá tam kde bydlet. Jeho rodina žije osm let v Praze a v Arménii je válka, měli tam dluhy a museli prodat dům. Věřitel jim řekl, že pokud se tam vrátí, tak budou mít problémy. Jeho matka a otec jsou nemocní, nemůže je nechat samotné, stará se o ně. Na Ukrajině má děti, a když bude žít tady, bude se o ně moci postarat.

Z popisu evidence rejstříku trestů fyzických osob bylo zjištěno, že rozhodnutím Okresního soudu v Nymburku byl žalobce dne 30. 4. 2012, sp. zn. 3T 3/2012 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 24 měsíců se zkušební dobou 24 měsíců a rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 3. 6. 2016, sp. zn. 104T 17/2016 mu byl uložen trest vyhoštění.

Z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je svobodný, o politiku se nezajímá, je schopen se dorozumět arménsky a rusky a náboženským vyznáním patří do Arménské ortodoxní církve. Jeho děti (rok narození 2011 a 2014) se narodili a žijí na Ukrajině. Do České republiky přicestoval letecky na pracovní vízum. Jinde o mezinárodní ochranu nežádal a zdravotně je zcela v pořádku. K odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu doplnil, že zde má rodiče a bratra. V Arménii nemá kde bydlet, jeho otec si tam neoficiálně půjčil peníze, které vrátil, nezaplatil, ale úrok a věřitel jim vyhrožuje, že pokud se do Arménie vrátí, tak je zabije. Dále uvedl, že v Arménii je válka a na Ukrajině má děti. Dále doplnil, že jeho otec má nemocné srdce.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále doplnil, že měl padělané bulharské doklady, neboť mu bylo zrušeno vízum, ale on tu chtěl zůstat. Arménii naposledy opustil v roce 2008n a již se tam nevrátil. Z Arménie odjel za rodiči, dále proto, že tam nebyla práce a protože jim vyhrožoval věřitel. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl a v Arménii neměl žádné potíže. V Arménii probíhá válka s Ázerbájdžánem. Týká se to celé země, někteří lidé jdou k odvodům dobrovolně, jiní nedobrovolně. Uvedl, že je ostřelovač a okamžitě by byl povolán do armády. V Arménii má sestru, která má svou vlastní rodinu, mohl by ji navštívit, ale nemohl by u ní žít trvale. Chápe a rozumí vyloučení z možnosti udělení doplňkové ochrany.

Dále si žalovaný jako podklad pro rozhodnutí vyžádal zprávu komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015, výroční zprávu organizace Human Rights Watch ze

dne 27. 1. 2016, informace organizace Svoboda ve světě 2015 – Arménie, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016 a z dubna 2016 o trestu smrti a popravách v roce 2015, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 6. 2015 č. j. 98861/2015-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti a informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 12. 2015, č. j. 125583/2015-LPTP o možnosti obrátit se v případě poškození způsobeného trestného činností na policii a možnosti podat stížnost na nečinnost policie.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Dle ust. § 15a zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany,

- a) se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech,
- b) se dopustil vážného zločinu,
- c) se dopustil činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů, nebo
- d) představuje nebezpečí pro bezpečnost státu.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, o co opíral své úvahy, z jakých podkladů vycházel a k jakým závěrům dospěl.

Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem

jednak v samotné žádosti o udělení azylu, a dále z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o azyl žádá zejména z důvodu, že nechce být povolán do armády, z obavy z věřitele, od něhož si půjčil peníze jeho otec, a dále proto, že chce zůstat v České republice i přes uložený trest vyhoštění. Dále si žalovaný jako podklad svého rozhodnutí vyžádal zprávu komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015, výroční zprávu organizace Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016, informace organizace Svoboda ve světě 2015 – Arménie, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016 a z dubna 2016 o trestu smrti a popravách v roce 2015, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 6. 2015 č. j. 98861/2015-LPTP a informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 12. 2015, č. j. 125583/2015-LPTP. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, který je dostupný na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje, neboť žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.

Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005-49, který je dostupný na www.nssoud.cz, „určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí správní orgán a podle ustanovení § 34 odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.“ Napadené rozhodnutí samo o sobě je tak nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel, a z jakých důvodů vyloučil v dané věcimožnost uložení doplňkové ochrany. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

K námitce žalobce, že v případě návratu do vlasti by byl povolán do armády, soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005-49, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „je-li vojenská služba v zemi původu žadatele o udělení azylu povinná a za její nenastoupení hrozí přiměřený trestní postih, není pouhá snaha vyhnout se nastoupení této vojenské služby důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byť je odůvodněna obavou z trestního stíhání a trestu.“, přičemž zdejší soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit, neboť žalobce neuváděl azylově relevantní důvody (například že mu ve výkonu vojenské služby brání náboženské důvody), a považuje tak předmětnou námitku žalobce za nedůvodnou.

Rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu je příkladem rozhodování na základě správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS). Z tohoto důvodu se tak zdejší soud zabýval tím, zda žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti jednal

v mezích správního uvážení, jež je mu svěřeno zákonem o azylu. Dle soudu je nejprve vhodné uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, které jsou, jakož i všechny dále uvedená rozhodnutí, dostupné na www.nssoud.cz).

Posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č.j. 1 Azs 199/2004-50). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pocítuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86).

Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřipustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení. Mezi nejčastější situace, kdy je azyl z humanitárních důvodů udělován, jsou případy těžké nemoci či zvláště těžkého postižení, kdy návrat konkrétní osoby do země jejího původu by pro ni představoval závažné, život ohrožující problémy.

Žalobce sice uvedl, že jeho život je ohrožen věřitelem, nicméně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č.j. 4 Azs 31/2003 - 64, který je dostupný na www.nssoud.cz, je uvedeno, že „obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že důvody hodnými zvláštního zřetele nejsou obtíže spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu. Příkladem důvodů, pro které lze předpokládat udělení humanitárního azylu jsou zvláště těžká nemoc či zdravotní postižení, příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory. S ohledem na uvedené skutečnosti soud neshledal pochybení žalovaného a považuje námitku žalobkyně za nedůvodnou.

K námitce žalobce ohledně neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14 a zákona o azylu soud uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č.j. 5 Azs 10/2012-68, který je dostupný na www.nssoud.cz, „je pro účely posouzení

existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu rozhodující otázka, zda stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma. Proto je třeba zkoumat, zda vzhledem ke všem stěžovatelem uvedeným a zjištěným skutečnostem existuje „reálné nebezpečí“, že stěžovatel utrpí vážnou újmu.“ V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval z jakých důvodů je žalobce z posouzení mezinárodní ochrany podle ust. § 14a vyloučen, a to konkrétně od strany 6 dole až do poloviny strany 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný podrobně rozvedl, z jakých důvodů přistoupil k aplikaci ust. § 15a zákona o azylu. V této souvislosti soud považuje za stěžejní, že žalobce sám netvrdil, že by v případě návratu do vlasti byl vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, a v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že rozumí a chápe, že je z možnosti udělení doplňkové ochrany vyloučen. Z uvedených důvodů považuje soud předmětnou námitku žalobce za nedůvodnou.

V daném případě žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok.

Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Pokud řádně posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, bylo takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když žalobce ani ve správním řízení netvrdil, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod (naopak uvedl, že o politiku se nezajímá), nepociťoval ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byl příbuzným osoby, jíž byl azyl udělen a neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

Soud k dané problematice konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, na území České republiky pobývá od roku 2008, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu bylo trestním příkazem uloženo správní vyhoštění. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány.

Žalovanému proto lze dát za pravdu, že žalobcem podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je účelová ve vztahu k hrozícímu výkonu vyhoštění žalobce. Zájem na tom, aby cizinci, kteří nerespektují právní předpisy země, na jejím území nepobývali, je přitom v daném případě nadřazen i právu na respektování rodinného života. Lze proto uzavřít, že žalovaný věc posoudil v souladu s právní úpravou a soudu tudíž nezbylo, než i tuto uvedenou námitku zamítnout jako nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou nezákonnosti, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkové okolnosti, o které opřel žalobou napadené rozhodnutí.

Soud v rámci posuzování námitky nezákonnosti rozhodnutí posuzoval, zda rozhodnutí žalovaného je v souladu s právními předpisy České republiky či nikoliv, a to i na základě

zjištěného skutkového stavu, tedy zda žalovaný správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel a z jakých právních předpisů. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný, neshledal pochybení, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, a z uvedených důvodů považuje žalobcem vznesenou námitku nezákonnosti za nedůvodnou.

Závěrem soud konstatuje, že se žalovaný podrobně zabýval politickou a společenskou situací, jež panuje v Arménské republice, a byť dospěl k závěru, že úroveň ochrany základních lidských a občanských práv a svobod se nenachází na srovnatelné úrovni s Českou republikou, přičemž mnohá z uvedených práv jsou dokonce ze strany vládnoucí moci omezována, nehrozí žalobci žádné reálné nebezpečí pronásledování, nelidského či ponižujícího chování, pro které by byla jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany důvodnou. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. února 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová